

Krassen van een Gooise kijker

Jaren geleden is een schrijflijsster (Turdus scripsi) op de zandbult die wij het Gooi noemen actief geweest. Dit familielid van mij heeft indertijd helaas het steeds vruchtbaarder wordende biotoop verlaten. Ik heb zijn plaats ingenomen.

Penlijster (Turdus penna) is mijn naam.

Harm

Van jongs af aan was Harm gegrepen door vogels. Toen hij twaalf was mocht hij eindelijk lid worden van de NJN (Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie). De kampjes met vogelaartjes uit het hele land waren een openbaring voor hem. Hij leerde daar veel, zoals van Jan, die op een avond net uit de Biesbos terugkwam en binnenviel met een paar slokdarmen van grote zaagbekken.

Zoals ieder die enthousiast is en zijn hoofd boven het maaiveld uitsteekt, ontkwam hij niet aan een bestuursfunctie en Harm was dus al spoedig voorzitter van de afdeling waar hij lid van was. Het bestuurswerk boeide hem maar matig, maar hij bleef omdat er een vogeltje was dat hem bijzonder boeide: de secretaresse, die later zijn vrouw zou worden.

Het kon niet uitblijven dat hij afdreef van de vereniging, samen met Wil, Piotr, Ben, Diederick en nog wat anderen. Het stropersbloed van deze Gideonsbende ging nog meer bruisen toen een van hen in het bezit van een ringvergunning kwam. Bij slecht weer fungeerde het huis van Harm als een soort ringstation. Een touwtje onder de tuindeuren naar een kolenzeef die op scherp stond en als vangmiddel voor heggemussen fungeerde. Klepkooitjes met zonnepitten hingen in de appelboom om mezen en groenlingen te verschalken.

Het vogelen was bepaald niet bevorderlijk voor Harms presta-

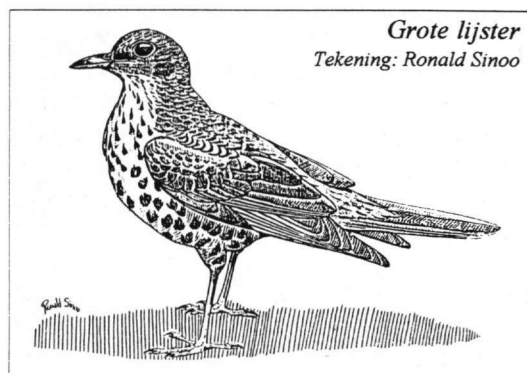
ties op school. Na met de haken over de sloot de MULO te hebben gehaald was er een probleem. De anderen waren nog bezig met hun hogere beroepsopleiding of waren al in de groene sector in het natuurbehoud- of de natuurbescherming aan het werk. Harm maakte een keuze. Vogels vliegen en vliegtuigen ook: de luchtmacht was misschien wel wat.

Vrijdagavond thuisgekomen werd het luchtmachtgrijs in een hoek gesmeten en de knickerbocker ging aan. Dezelfde avond werden de plannen gemaakt. Werd het de Knardijk, of zoals in de winter de vuilnisbelt, waar het barstte van de spreeuwen en meeuwen? De penetrante geur van de belt werd hem thuis niet in dank afgenomen.

Eind april werd Harm altijd onrustig. De grote lijsters, zijn lievelingsvogels, had-

den dan jongen en die moesten natuurlijk geringd worden. De keuterboertjes in de hooilanden kenden die lange al, die hun boomgaardjes afspeurde naar de slordige nesten van de 'treklijsters'. En in de zomer kwam hij nog eens langs om in de kippenhokken de boerenzwaluwen te ringen. Het was de tijd dat het agrarische landschap nog niet geabnormaliseerd was. Toen hij daar eens in mei een nestje roodborsttapuiten met jongen vond, werd dat als verjaardagscadeau om te ringen aan een van de anderen aangeboden. Na vele jaren luchtmacht greep Harm zijn kans. Hij werd vogelman op een vliegbasis! Het bloed kroop waar het niet gaan kan en ook al zijn vrije tijd bleef hij in zijn vogeltjes steken. Het kostte hem zijn huwelijk. Helaas, Harm is niet meer. Op 45-jarige leeftijd werd hij naar de grote jachtvelden gehaald. Met als achtergrondmuziek de melodieuze zang van de grote lijster namen zijn vrienden afscheid van hem.

PENLIJSTER

Grote lijster
Tekening: Ronald Sinoo